

Zlo sa vždy rodí tam, kde chýba láska.

HERMANN HESSE

POĎAKOVANIE

Ďakujem všetkým zaangažovaným za ich pomoc. Ste mi oporou.

Ďakujem milovaným z môjho blízkeho okolia: rodine a priateľom.

Ďakujem Petrovi Druskovi za jeho podporu, aj vám všetkým, ktorí ste priložili ruku k dielu.

Ďakujem vydavateľstvu Druska Books.

Ďakujem vám, čitateľom.

VENUJEM

Bianke Vašenkovej

PROLÓG

„Doboha,“ zahrešil Karči, skláňajúc sa nad zohaveným telom mladej prostitútky.

Karči – vlastným menom Karol Kremnický, neveľký, s postavou kuželky, takmer stoštyridsať kilogramov vážiaci súdny patológ iba neveriacky krútil hlavou.

„Vymletý magor,“ neprestával preklínať bastarda, ktorý mal toto na svedomí.

Mladá žena vo veku asi dvadsaťtri rokov, teraz chladná a biela ako vosková figurína, ležala na nerezovom stole s výlevkou. Nikto sa už nedozvie, či k životu, ktorý viedla, bola prinútená, alebo či tak konala z vlastnej vôle a sex jej naozaj chutil.

Prvú alternatívu nekomentujem. Je to svinstvo. Každému pasákovi by som za to odrezal gule. To by bolo sopranistov.

Každá minca má však strany dve.

Ak by aj bol opak pravdou, čo na to povedať? Každý sme si strojcom vlastného šťastia. Alebo pádu... nosom priamo do bahenného dna. Možnože naozaj makala na vlastné triko.

Boh vie... Vždy je to o výbere!

Možno bola nymfomankou a nával orgazmov jej spôsobil neskutočnú rozkoš. Nevie. Možno si to fakt užívala a chlipníkov si sprvu aj vyberala. A možno jej už časom nestačili. Je dosť možné i to, že ich vystriedala desiatky, až sa jej súlož stala každodennou rutinou a prestala byť priberčivou.

Zvyk je železná košeľ'a...

Nuž a vidina rýchleho zárobku je lákavá. Päťdesiatka vo vrecku za pár minút? Verte mi! Takáto žena je omnoho výkonnejšia než značkový odšŕavovač.

Pravdu sa už nedozvieme.

Tak či onak, žiadny človek si takúto smrť nezaslúži.

Ani zviera nie!

Podrezať niekomu krk od ucha k uchu, obe zápastia až po kosť, či postrhávať nechty... hm, to chce žalúdok.

Karči však upriamil pozornosť na niečo celkom iné. Medzi prsníkmi bolo ostrým nástrojom vyrezané niečo divné. Nebolo to po prvýkrát, kedy sa s niečím podobným stretol.

Naposledy si ju premeral pohľadom. Bola to fakt krásna baba.

Nie, Karči nebol nekrofil. Ani náznakom. Len si ju na okamih predstavil za živa.

Štíhla brunetka s prirodzene vlnitými vlasmi po lopatky, s trojkami zdobiacimi jej hrudník. Musela nimi chlapov naozaj rajcovať. A tie dvorce... uf, božské... Bezchybná pokožka, takmer bez jediného materského znamienka, s vyholeným ohanbím. Pekná, dokonalá. Ako Afrodita.

Naposledy zhlboka vydýchol a nerozumejúc takejto brutalite, pokrútil hlavou. Nechápal, ako dokáže niekto takto odpratáť zo sveta inú bytosť.

Opakujem znovu: Nezaslúžila si takto zomrieť. A to aj napriek tomu, čím sa živila.

Nie, neodsudzoval ju za to. I keď bol len sviatočným katolíkom, Bibliu uznával. Zvlášť citát: Hod' kameňom, kto si bez viny!

Patológom bol už takmer štvrtéstočie. No pitva človeka, ktorý mal celý život pred sebou, vždy patrila k jeho najťažším.

Siahol po digitálnej zrkadlovke a každú časť jej tela dôkladne zachytil na pamäťovú kartu.

Uchopil jednu z vatových tyčiniek a vykonal výter v takmer otvorenom hrdle. Ďalšími tyčinkami zopakoval to isté v oblasti prerezaných zápästí, v miestach bez nechtov, či v rane medzi prsníkmi. Tyčinky následne vložil do priehľadných túb, pripravených na ďalšiu laboratórnu expertízu.

Napokon vzal skalpel a jeho hrot zapichol do mramorovej pokožky bez života ako do vosku.

1

„Oci, oci,“ volala na mňa Julka z detskej izby.

Julka bola moja šesťročná dcéra. Nenechajte sa oklamať! Na svoj vek bola až príliš papuľnatá. Ak sa však jej papuľovanie považuje za múdrosť, v tom prípade to mala po oteckovi. Teda po mne!

Vravia síce deťom: „Zdrav všetkých, nikdy nevieš, ktorý je ti tatkom. Mama je vždy istá.“ Dúfam len, že sa to zvykne iba hovorievať.

Ale vážne...

Bol som akurát v šatníku a zapínal si pracku na opasku.

„Ockooo,“ žgravulila znovu.

„Vydrž,“ snažil som sa získať ďalšiu minútu k dobru.

Nato sa ozvala rana. A ďalšia. A opäť ďalšia.

Už som to nevydržal a vyletel zo šatníka ako guľový blesk. Vrazil som jej do izby. Na ramienku od trblietavej kabelky mala uviazanú Barbie. Pochopiteľne, za krk. Pri každom premete vzduchom ňou šľahla o plávajúcu podlahu.

„Chceš ju rozbiť?“ vyletelo zo mňa.

„Veď nie je zo skla,“ odvrkla a ukázala prstom na televíznu obrazovku. „Pozri!“

Na moje prekvapenie sa dívala na televízny kanál Lux. Nepochyboval som, že ju muselo pri prepínaní niečo zaujať. Inak si to neviem vysvetliť. Na to, aby sa zmietala vo vysokých horúčkach, nevyzerala ani omylom.

Teda, nič proti Luxu...

Avšak v jej veku by som čakal skôr Minimax, JimJam, či prinajmenej Disney Chanel. Nuž ale proti gustu žiaden dišputát, pomyslel som si.

Raz som mal opäť pravdu. Niečo ju zaujalo.

„Oci?“ spustila. „Kto je ten ujo s tým lampiónom na hlave?“

„To nie je lampión ale mitra.“ Bože, aký som len múdry.

„Aká myrta?“

„Nie myrta! Mitra! Myrta je ker. No a čo s ňou?“ spýtal som sa.

„Čo je to?“ naliehala.

„Čiapka!“

„A ten ujo s tou čiapkou, čo vyzerá ako lampión?“

„Čo s ním?“

„Kto je to?“ neprestala s bombardovaním.

„Pápež,“ poučil som ju ako správny otec.

Chvíľu sledovala obrad až napokon zabila: „Klameš!!!“
„Prečo myslíš?“ nerozumel som.
„Čerta starého čiapka,“ rozžiarili sa jej očka. „To je lampiónový sprievod. I my sme mali taký v škôlke.“
Vtedy som si všimol procesiu biskupov, ktorí kráčali v dvojrade námetím svätého Petra a už som ju nedokázal presvedčiť o opaku.
Vo vyšetrovačke konfrontujem kdejakých grázlov a na šesťročnú doma som prikrátka.
Dokelu...
Opäť som raz dostal po nose. To malé žieňa ma učí pokore!
Vo vrecku mi zazvonil mobil. Prstom som na dotykovom displeji potiahol zeleným kolieskom a mobil si priložil k uchu.
„Ahoj,“ chvíľu som počúval. „Už som takmer hotový... Áno, áno... čakám na Gitku... V poriadku! Daj mi päť minút!“ dohovoril som a hovor zrušil.
„Zase ona?“
„Áno, miláčik.“ Musím uznať, že nos mala po oteckovi.
„Lúbiš ju?“ zapárala.
„Prestaň!“
„Už ste sa bozkali?“
„To sú čo za otázky?“ pokrútil som hlavou. „Sme kolegovia. To predsa vieš.“
„No krajšia ako ja nie je. Pravda?“ hodila na mňa tie svoje veľké okále.
„Samozrejme, že nie. Ty si najkrajšia žena v mojom živote,“ usmial som sa a dlaňou jej rozstrapatil vlásy.

„Joj, oci... prestaň! Nepôjdem spinkat' neupravená.“

„Ó, prepáčte, najjasnejšia!“ Vrátil som sa do šatníka a natiahol si na tričko nepriestrelnú vestu. Tú som zakryl košeľou. V predsieni som siahol po koženej bunde.

Zazvonil zvonček.

„To bude Gitka. Zlatko, o ôsmej nech si v posteli!“ Rozkázal som ako prísny a starostlivý otec.

„Ale, veď dobreee, joooj,“ odvrkla.

„Tak pa zlatko a buď dobrá! Pusinku...“ riekol som na prahu dverí a pokrľakol na jedno koleno.

Julka pricupkala, pevne ma objala a zošpúlenú pusu pritlačila na tú moju.

„A dávaj na seba pozor.“

„Budem. Čau!“ Otočil som sa a zmizol jej z dohľadu. Otvoril som vchodové dvere. „Pani Gitka, o ôsmej nech je v posteli!“

„Spol'ahnite sa! Pravidlá poznám,“ usmiala sa.

„Čo je to?“ zavetril som nosom.

„Piekla som pizzu. Vezmite si,“ siahla do igelitky a vytiahla z nej malú plastovú dózu. „Pripravila som aj pre vás.“

„To ste nemuseli...“

„Viem, že nie. No tak! Nebudete hádam vysedávať v kdejakom pofidernom bistre a zaháňať hlad gebuzinami. Toto nie je z obchodu. Aj ten pretlak je z rajčín z mojej záhradky. Verte mi, žiadne éčka!“ Milo sa usmiala.

Nuž, nedalo sa odmietnuť.

„Ďakujem, pani Gitka. Čo by som si bez vás len počal,“
vzdychol som si.

„Bežte už!“

Strčila mi dózu do ruky a vypoklonkovala ma z vlastného domu. Vôbec som jej to nezazlieval. Skôr naopak. Bol som šťastný, že ju mám.

2

S dcérou Julkou som vás už ako-tak zoznámil. Viete, že má šesť rokov, čo ale nevíete je, ako vyzerá. Má gaštanové vlásky dlhé takmer po pás, zelené oči a postavu tenkú ani vŕbový prútik. Vždy vie na všetko odpovedať a pokiaľ by aj nevedela, odpoveď si vymyslí. A že je neskutočne presvedčivá, tak na to vezmite jed! Gitka je moja suseda. Je to pani na dôchodku, tesne po sedemdesiatke. Je to milá žena so zlatým srdcom. Pýtate sa, v akom sme to vlastne vzťahu? V žiadnom!

Prisahám...

Pomáha mi s výchovou Julky. Zvlášť, keď musím pracovať. Hlavne v noci. Je mi ako vlastná matka a Julkina starká. Vlastne jednu vec máme spoločnú: obaja sme vdovci.

Pani Gitka stratila manžela pred pätnástimi rokmi. Zomrel v spánku. Musel byť s Bohom asi za dobre, keď mu uštedril takú ľahkú smrť. Inak si to nedokážem vysvetliť. Tiež by som si prial takto zomrieť.

Naopak, moja manželka takto potichu nezomierala. Zomrela v bolestiach. Pred päť a pol rokom. Nejaký

magor vybehol autom na chodník. Ľubka, aj keď už nič nezmohla, jedno predsa dokázala: odstrčila od seba kočiar. Malej Julinke tým zachránila život. I keď sa kočiarik prevrátil, zázrakom sa dcére nič vážne nestalo. Nemala ani len škrabanec. Naopak, manželka Ľubka skončila pod kolesami dvojtónového džípu. Chvíľu ešte žila. Desať minút po príchode záchranárov vydýchla naposledy. Aj napriek ich úsiliu ju už nedokázali priviesť späť k životu. Jej zranenia boli nezlučiteľné so životom. Ten sviniar nafúkal takmer tri promile. Už je na slobode. Po dva a pol roku. Údajne za dobré správanie. Je ťažké o tom písať. Odpusťte!

Na zrútenie sa nebol čas. Mal som totiž pre koho žiť. Odísť zo sveta vo veku dvadsaťtri rokov bol asi Ľubkin osud. Nevieam.

Občas Bohu nerozumieam...

Celá starostlivosť o ten malý uzlík padla na moje plecia. Plienky, sunar, kúpanie, kŕmenie, prechádzky, nákupy, pranie, žehlenie, prebdené noci... veď to poznáte. Kruhy pod očami som mal väčšie než Júlia Hečková náušnice.

Jedného dňa mi suseda Gitka zaklopala na dvere domu. Prišla s jasnou ponukou. Myslel som, že sa mi zjavil anjel.

Odvtedy je členom našej rodiny. Teda mojej a Julkinej. Keď som celú noc preč, Gitka prespáva u nás. Má aj vlastnú izbu. Naozaj neviem, čo by som si bez nej počal. Isté je, že nebyť jej, na túto prácu by som mohol rovno zabudnúť.

No a v tejto chvíli došlo aj na mňa.

Prepáčte, že som vás až doteraz naťahoval. Som Hornák, Roman Hornák... prezývaný Remeň. Všimli ste si? Znelo to ako: Som Bond, James Bond. Nie? Nevšimli ste si tú podobnosť? Fakt nie? Tak teda ďalej...

Mám tridsaťdva rokov, som vdovec a vychovávam šesťročnú dcéru, čo už vlastne viete. Pracujem na kriminálke. Presnejšie na oddelení, kde sa až tak mnohí nehrnú. Je to oddelenie obzvlášť závažných zločinov a verte mi, môžete byť chlapom akokoľvek tvrdým, kým si zvyknete, párkrát si obzriete aj obsah vlastného žalúdka.

Sprvu som si ani ja nevedel zvyknúť na súdne verdikty, zvlášť tie, ktoré mali čokoľvek spoločné s exhumáciou tiel. V tomto obdivujem Karčiho, kolegu lekára, ktorý už ani nezráta počet hnijúcich mŕtvol, v zbytkoch ktorých sa hrabal. Nuž, začiatky boli a sú vždy ťažké.

Dnes už nemám problém takmer s ničím. Teda, aby som to uviedol na správnu mieru. Trochu mám, len som sa to naučil dokonale maskovať. Ak je vám nepríjemné hľadiť na rozsekané telo, na ktorom sa vybláznil nejaký sadistický vyjebanec, tak jednoducho lúsknete prstami a zahlásite kolegovi v uniforme: „Zakryte telo!“ A vy si spokojne odkráčate bokom a frajersky si jednu zapálite. Len tak. Akoby sa ani nechumelilo. Podčiarkujem: Akoby! V skutočnosti máme toho plné zuby, hľadiť niekomu do hrudného koša a rátať červíkov pochutnávajúcich si na jeho orgánoch, alebo aspoň na tom, čo z nich zostalo.

Dnes som opäť odišiel z domu. Máme otvorený prípad. Prípad, aký sme ešte nemali. Za posledný týždeň prišli o život tri ženy. Prostitútky. Kňažky lásky, či ako ich nazvať.

Bože chráň, aby som niekoho urazil...

Tri mladé ženy boli popravené obzvlášť brutálnym spôsobom a pohodené v rôznych častiach mesta. Aj hlupák by si všimol, že spôsob usmrtenia bol rovnaký. Líšili sa jedinou vecou a to bola tá najväčšia záhada: prapodivným výrezom v koži, v strede medzi prsníkmi. Každá z vyrezaných značiek bola totiž u všetkých troch žien – iná.

3

Bola sobota. Mnohí sa zabávali v baroch či na diskotékach, iní búšili do šľapiek za pár eur, a ďalší, ktorí to naozaj mysleli vážne, seriózne pracovali na deťoch.

Ja som sedel za volantom služobného Superbu a obdivoval krivky istej mladej dámy, stojacej na odpočívadle naproti mne.

Bolo to na odbočke z výpadovky za mestom, niekoľko desiatok metrov za mestskou časťou Pereš. Neďaleko nej stála úzka dopravná tabuľa, informujúca o vzdialenosti smerom k letisku.

Displej na palubnej doske auta ukazoval 1:53 hod. Pravdupovediac, s autom som stál na prašnej ceste schovaný za kríkmi, no výhľad som mal fakt parádny.

Kráska s krátkymi čiernymi vlasmi, podobnými Rihanne, a s veľkými náušnicami, netrpezlivo prešľapovala z nohy na nohu. Mala oblečenú krátku ružovú bundu a ešte kratšiu latexovú sukňu. Odprisahal by som, že keby zdvihla nohu čo len o desať centimetrov, videl by som jej až do žalúdka. Pod sukňou mala čierne sieťované pančuchy a na nich kožené čižmy na ihličkových podpätkoch. Bohovsky „pohodlné“. No i tak bola na zahryznutie.

Bože, a tie jej kozy... Trčali v dekolte ako dva šťavnaté grapefruity. Len do nich zahryznúť. No čo, som tiež iba chlap. A ženu v polohe pod sebou, na sebe, či pred sebou som už nemal... hm, skôr si pripomeniem Vianoce.

Nuž ale o tejto sa mi naozaj môže iba zdať. I keď vzhľad jej oblečenia dával tušiť, že by sa mohla živiť prostitúciou, opak bol pravdou.

Táto krásna tridsiatnička bola Viki. Presnejšie, poručička Viktória Malá. Moja partnerka prezývaná Lara. Áno, tušíte správne, po hrdinke z počítačovej hry: po Lare Croft. Táto akčná animovaná 3D postavička ožila aj na striebornom plátne, vďaka talentovanej hollywoodskej kráske Angeline Jolie.

Mimochodom, nenechajte sa pomýliť jej priezviskom: Malá. V skutočnosti bola iba o desať centimetrov nižšia odo mňa. A ja meriam úctyhodných 192.

„Pochybujem, že príde,“ zarezonovalo mi zrazu v uchu v minislúchadle.

Minimikrofón mala v leme bundy ukrytý tak dokonale, že bolo takmer nemožné ho vystopovať. Nebol o nič

väčší než maličká plochá batéria v náramkových hodinkách.

„Ešte chvíľu vydrž!“ snažil som sa ju uprosiť.

Už keď kvôli inému nie, tak aspoň kvôli tomu výhľadu to stálo za to. Ale to som jej povedať nemohol. Prerazila by mi nos. Prinajmenej.

Bože, tie jej stehná, pomyslel som si a zároveň sa aj zahanbil: Remeň spamätaj sa! Nie si úchyl, doriti! V duchu som sa hneval sám na seba.

Minikomunikačné zariadenia mali čo do seba. Malé slúchadlá a o nič väčšie mikrofóny. Keď však vezmete do úvahy, že na takmer centimetrový 32 GB USB kľúč vpracete vyše tridsať filmov, niekoľko stoviek fotografií, či hudobných skladieb, tak tie minikomunikačné zariadenia zase až takým zázrakom neboli.

„Čas smrti každej z nich...“

„Viem,“ štekla razantne. „Karči naznačil medzi jednou a treťou nadránom. No každú z nich našli inde. Stepujem tu zbytočne!“

„Niečo nesedí,“ zamyslel som sa a pri uvažovaní som zahryzol do pečeného cesta od Gitky.

„Prežúvaš ako t'ava,“ ozvalo sa mi v slúchadle.

„Prepáč!“ povedal som a opäť schválne prehrýzol prepečený okraj pizze. Bože, tá musela trpieť...

„A vieš ty čo? Keď nad tým tak uvažujem...“

„Nad čím?“

„Keď si naznačil, že niečo nesedí. Tie hlboké rezy, vieš... u všetkých troch... a takmer žiadna krv okolo?“

„Dobrý postreh, Mejkpísová.“

„Zbieral ich ako kafilérka zatúlaných psov. Potom to znamená jediné! Na jednom mieste ich popravit...“
„... a na inom podhodil,“ dokončil som rozvitú vetu.
„Remeň, je mi kosa. Nezabalíme to?“
„Lara, už len chvíľu,“ naliehal som opät'. „Až sa vrátiš, prisámbohu, že ťa v aute zahrejem.“
„To by sa ti páčilo, čo?“ ironicky podotkla.
Usmial som sa a znovu siahol po ďalšom kúsku pizze.
„Remeň, ty v jednom kuse žerieš.“
Práve som sa snažil prehltnúť, keď sa mi ten kúsok cesta zadrhol v hrdle. Odkášľal som ako starý Kondáš.
Poviem vám, vo Vikinom uchu to musel byť poriadny masaker, keď vystrúhala vskutku bolestivú grimasu. Išlo o podobný efekt, akoby mala v ušiach slúchadlá od fonendoskopu.
„Idiot!“ vyštekla.
„Soráč!“
„Seriem ťa!“ odvrkla.
„Až ti to pomôže... vieš, že vyzeráš celkom sexi?“ Snažil som sa ju uchlácholiť komplimentom.
„Chceš ma vytočiť?“
„Bože chráň! Ja len, že keby si ešte trochu zavrtela riťou...“
„Vieš ty čo? Akcia práve skončila! Kašlem ťa! Ja krava, že som sa nechala na to nahovoriť. Som ti jedine na smiech. Čistá jeblina!“
„Ale no tak... predsa to nevzdáš! Len som žartoval.“

„Pripadá ti vtípné, keď ja odspodu mrznem, zatiaľ čo ty sa napchávaš do bezvedomia a hreješ si rit' vo vyhrievanej koženej sedačke?“

„Ako odspodu? Ty nemáš nohavičky? Nevedel som, že tú rolu vezmeš až tak vážne...“

Určite to teraz zabalí, pomyslel som si. Teraz som to vážne prehnal.

„Myslela som prsty na nohách, ty debil! Choď do riti!“

Nemýlil som sa. Zabalila to!

Vykročila smerom ku mne, že ma osobne pošle do psej matere, keď ju zrazu oslnili svetlá prichádzajúceho auta.

„Ani sa nepohni!“ zavelil som.

Skamenela.

Esúvečko spomalilo.

Takmer zastavilo.

Viki sa chopila úlohy a dráždivo zapózovala.

Doriti, tá baba to fakt vie...

Prehltol som naprázdno.

Kolesá auta sa otáčali pomaly, až ste mali dojem, že ho niekto tlačí. Vo chvíli, keď sa k nej priblížil na vzdialenosť približne desiatich metrov, k stretávacím svetlám pripojil aj diaľkové. Napokon dupol na plyn a Viki bez všetkého obišiel.

„To auto...“

„Všimol som si,“ uistil som ju, že tu nesedím kvôli pohľadu na tie jej guľaté ko..., teda prsia. „Obišiel ťa druhýkrát za poslednú hodinu.“

„Nebodaj si si to všimol?“ ironicky zabrdla.

„Netrčím tu predsa kvôli pohľadu na to cesto!“

„To o čom teraz točíš?“ stvrdla opäť v tvári.

Zrejme myslela, že narážam na jej rit'. Ženy s touto partiou tela, nikdy nie sú spokojné. Myslia si, že ju majú tučnú. Jaj baby, veď sa len prizrite takej Jennifer Lopez. Má ju ako sedacia guľa. A uberá jej to na kráse? Práve naopak. Všetky jej ho závidia.

„Točím o tom, čím zahánam hlad,“ odpovedal som s vedomím, že som to vysvetlil dostatočne jasne. Snáď sa dovätípila, že to cesto, na ktoré som myslel, bola pizza.

„Iste!“ ironicky odvrkla. „To auto, čo ak predsa...“

„Fakt si to myslíš?“

„Neviem. Iba premýšľam nahlas. No čo ak mapuje terén?“ spýtala sa. „Chápeš? Čiste hypoteticky...“

Zvláštne, zrazu ju to začalo baviť...

„V poriadku,“ pritakal som. „Ak sa objaví znova, pozrieme sa mu na zuby!“

Dobrych tridsať minút sa nič nedialo.

Pozrel som na displej digitálnych hodín v aute. 2:03.

Pičus! Neukázal sa, pomyslel som si v duchu.

Viki si šúchala dlane. Chudák dievča. Asi jej bola zima.

Neviem. Teplomer v interiéri auta ukazoval 24 °C.

„Tak nič! Balíme!“ povedal som.

„Konečne... Už si prestávam cítiť nohy,“ vydýchla si a pohla sa smerom ku mne. Prešla križom cez asfaltovú cestu, zo tri metre precupkala prašnou, až napokon zabočila do trávy za divý šípový ker. Bol ešte raz tak vysoký než Škoda Superb.

„Kurvafix,“ zahrešila pomerne hlasno.

Počul som to. V aute bolo totiž teplo, mal som stiahnuté okno. V podstate sa jej ani nečudujem. Vliezť ihličkami do trávy bolo to isté, ako vtlačať do mäkkej hlíny ostrúhané ceruzky.

Konečne nasadla. Ako inak – ku mne. Dopredu.

Rukou som si zakryl ústa. Krútilo ma od smiechu. Všímala si to.

„Sprostý debil,“ zasyčala a treskla mi pravačkou do ramena.

Stiahla si čiernu parochňu a hodila ju za seba. Rukou si upravila vlasy.

Nuž... čo vám mám povedať. Opäť ma dostala. Boli svetlogaštanové, dlhé tesne pod lopatky. Mala ich prirodzene vlnité. Letmo sa pozrela bokom.

Dočerta, prichytila ma.

Pohl'ad sa mi zasekol v jej výstrihu. Prisámbohu som na nič nemyslel! Bol to iba okamih. Stotina sekundy. Proste dôsledok prirodzeného magnetu.

„Si ešte nevidel kozy?“ zahlásila.

„Ja...“ Bože, ten trapas, ani som sa nevedel vykokať.

„Nechceš si náhodou siahnúť?“ neprestala provokovať.

„Smiem?“ nemohol som ostať za truhla.

„Dotkni sa ich... a zabijem ťa!“

Aby ste ma nemali za vola, vysvetlím to...

Lara, teda Viki Malá, je krásna baba. V najlepšom veku. Vysoká, štíhla, s prednosťami ako sa patrí. Ako sa vraví: mala čím dýchať a na čom sedieť. Proste perfektne vyrobená. Výzorom pripomínala herečku Kristannu Loken. Pre menej znalých, tú herečku, ktorá hrala trebárs

v seriáli Neporaziteľná Jane, alebo vražedného cyborga Skynetu T-X v kultovom filme Terminátor 3: Vzburá strojov. Párkrát Schwarzenegrovi nakopla riť. Napokon ju dostal ten zasran, John Connor.

Päťstoštyridsaťosmička, teda cesta, na ktorej ešte pred chvíľou poskakovala uzímená Viki, sa vtom rozjasnila svetlami prichádzajúceho auta. Vozidlo spomalilo. Napokon zastalo.

„Neverím,“ zamrmlal som popod nos ako neveriaci Tomáš vo večeradle, hľadiac na Zmŕtvychvstalého.

Viki otočila hlavu a mykajúc ňou, hľadala čo najlepší výhľad spoza konárikov šípového kra.

Zbystrila a okamžite bola rovnako v obraze.

Hľadeli sme ako dvaja puci na čierne esúvečko, ktoré sa počas poldruha hodiny objavilo po tretí raz.

Teréniak chvíľu stál, napokon sa pohol.

„To ma podrž...“

„Potrebuješ viac?“ spýtala sa ma.

„Stále to nič nedokazuje. Možno nadržaný chuj, ktorý čakal, že mu pomasíruješ gule. Len váhal. Stopro, že si ho už vyhonil,“ poznamenal som.

Viki prevrátila očami a pokývala hlavou do strán.

„Napokon... preklepnúť ho môžeme. Bežná kontrola. Možno pri troške šťastia...“ navrhol som.

„Tak na čo čakáš?“ súhlasila. „Zaves sa na neho!“

Naštartoval som, zapol svetlá, zaradil rýchlosť a šliapol na plyn. Kolesá tak naozaj športovo zabrali až na prašnej ceste. Cítil som sa ako úradujúci niekoľkonásobný majster sveta v rallye, Fín Sébastien Loeb. Vybehol som

na cestu, zatiahol ručnú brzdu a volantom zatočil prudko vľavo. Motor zavil ako stádo erdžiacich koní a auto sa otočilo ako čln na hladine jazera. Normálne som si to užil. Už chápem, prečo väčšina mužov dáva prednosť tomuto, trebárs i pred takým orgazmom pri babe. Toto je ten pravý adrenalín. Toto je...

Nie, nemyslíte si o mne, že táram...

Aj vy, ženy, často krát uprednostníte pedikúru, kaderníka, či nákupy v značkovom butiku pred erekciou vášho žrebca. Stačí len rozťahnuť niekoľko sto eurových bankoviek ako vejár. Mýlim sa?

Koľko vecí sa dá stihnúť v pomerne krátkom čase...

Do niekoľkých sekúnd som stihol na okraj strechy auta vyložiť modrý maják a prekvaltovať Superb do päťky. Verte, či nie, cesta číslo 548, pretínajúca oblasti Nad záhradami a Košariská, zase až tak široká nie je. Teda, aspoň nie pre jazdu v noci so stoštyridsiatkou na tachometri.

Vikin život bol tak opäť raz v mojich rukách a ten môj pre zmenu v Božích.

4

„Julka,“ dohovárala dcére pani Gitka. „Julka neplač, skús to ešte raz!“

Julka potrebovala cikať. Ráno o pol tretej, iba čo sa zobudila, okamžite pribehla ku Gitke.

Deti sa zvyknú báť ísť samé na záchod.

Zvláštne...